

Arrest

nr. 318 810 van 18 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. C. VANHALST
Osseghemstraat 275 / 4
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. C. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 30 april 2024 en verzoeken beiden op 2 mei 2024 om internationale bescherming. Op 22 juli 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoekster als verzoeker, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten, van Georgische origine te zijn en het christendom aan te hangen. U bent geboren op 24/10/1991 in Kareli, waar u ook heel uw leven woonde. In 2013 behaalde u een bachelordiploma rechten aan de universiteit van Akhaltsikhe. U begon hierna te werken voor het ministerie van defensie waar u uiteindelijk een carrière van bijna tien jaar had. Uw laatste job bij het ministerie van defensie was als hoofd van de dienst planning bij de militaire politie in Tbilisi. U was majoor. U begon hier te werken op 28 juli 2023 en diende gedwongen ontslag in op 4 april 2024.

Op 22 maart 2024 kreeg u een opdracht van het departement boven dat van u. U moest de planning opmaken rond een concreet bevel waarbij er hard moest worden opgetreden in het kader van manifestaties tegen de Russische wet aan het parlamentsgebouw. U vond dit niet wettig, noch terecht aangezien u het niet binnen uw bevoegdheid zag om als militair, alsook vond u het niet terecht om vreedzame manifestaties uiteen te drijven. U liet aan uw overste weten dat u de opdracht weigerde uit te voeren. Diezelfde dag riep hij u bij hem om te zeggen dat u nog eens goed moest nadenken. U liet hem ook weten wat uw mening was. Hij zei u dat uw gedrag gevaarlijk was voor het ministerie van defensie omdat anderen mogelijks uw voorbeeld zouden volgen. De dag nadien werd u nogmaals aangesproken en gevraagd of u goed had nagedacht over uw beslissing. U bleef weigeren om de opdracht uit te voeren. U werd bedreigd, alsook werd erop gewezen dat uw gezin gevaar liep door uw gedrag.

Vijf dagen nadien werd u door uw vrouw gecontacteerd dat er een brief was aangekomen bij jullie thuis, op naam van uw ouders. In deze brief werden dezelfde bedreigingen herhaald. U vermoedt dat de brief afkomstig is van de inlichtingendienst binnen de overheidsstructuur waarvoor u werkte. U ontving een tweede brief, drie dagen na de eerste brief. Hierin werd gezegd dat uw huis het eerste doelwit zou zijn als oorlog zou uitbreken in Georgië. Nadien kreeg u ook nog bezoek van een medewerker van uw dienst. Hij probeerde u opnieuw te overtuigen opdat u uw beslissing om de opdracht die u kreeg te weigeren zou herdenken.

Op 26 en 29 april 2024 werd u door onbekende mensen geroepen toen u thuis was. Ze bedreigden u en zeiden dat ze u naar de gevangenis zouden sturen. Ze waarschuwden u ook dat u uw verhaal niet aan de media mocht vertellen, alsook dat u niet mocht deelnemen aan manifestaties.

Ondertussen werd u ook twee keer telefonisch bedreigd via onbekende nummers. De tweede keer was drie of vier dagen nadat u ontslag indiende bij uw werk.

Daarnaast woonde u in Georgië ook dichtbij een gebied dat wordt bezet door Rusland. U vreest dat ook bij jullie oorlog zou uitbreken en dat u het slachtoffer zal worden van bombardementen.

U verliet het land op 30 april 2024, samen met uw vrouw M., N. (CGVS XX/XXXXXX, DVZ X.XXX.XXX) en jullie twee kinderen. Jullie kwamen diezelfde dag aan in België, waar u op 2 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) informeerde uw neef u dat er een derde brief was toegekomen bij u thuis. Hierin werden u en uw gezin opnieuw bedreigd.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming leggen jullie neer: jullie paspoorten (origineel); een document over uw woonplaats (origineel); uw ontslagbrief (kopie); twee dreigbrieven (kopie); documenten over de opdracht die u kreeg (kopie); werkdocumenten (kopie) en een video over de derde dreigbrief die u ontving (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gedood te worden, alsook vreest u dat uw gezin iets zal overkomen indien u zou moeten terugkeren naar Georgië omdat u een onwettige opdracht die u kreeg van uw werkgever niet wou uitvoeren en u daarom werd bedreigd (NPO, p. 10). U vreest ook gebombardeerd te worden omdat jullie in Georgië dichtbij bezet gebied woonden (NPO, p. 11).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op twee punten tegenstrijdig waren op vlak van kernelementen van uw asielrelaas.

Enerzijds waren uw verklaringen tegenstrijdig op vlak van het gegeven of uw ouders al dan niet werden lastiggevallen omwille van uw problemen. Bij de DVZ zei u namelijk in eerste instantie dat zowel u als uw ouders regelmatig werden lastiggevallen. U verduidelijkte in dit verband dat uw ouders werden lastiggevallen opdat ze uw mening over de opdracht die u weigerde uit te voeren zouden wijzigen (Vragenlijst CGVS, d.d. 13/05/2024, vraagnr. 3.5). Gelet op deze verklaringen is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd of er andere familieleden waren die problemen kenden omwille van uw problemen, u toen zei dat enkel u en uw gezin in Georgië waren op dat moment. U zei dat uw broer en ouders op dat moment niet in het land waren (NPO, p. 14). U werd gevraagd om welke reden u bij de DVZ dan zei dat uw ouders ook werden lastiggevallen en toen zei u dat u bedoelde dat heel uw familie werd bedreigd en dat één van de brieven die u ontving op naam van uw ouders stond. U ging verder door te zeggen dat uw ouders wel zouden zijn lastiggevallen en onderdrukt als ze in Georgië zouden geweest zijn (NPO, p. 14). Deze verklaring kan deze tegenstrijdigheid niet verschonen aangezien u bij de DVZ weldegelijk zei dat uw ouders effectief werden lastiggevallen door uw problemen. Bovendien houdt deze verklaring geen steek aangezien uw ouders op dit moment terug zijn in Georgië en er volgens uw verklaringen geen problemen meer zijn geweest (NPO, p. 4-5 & 14). Deze vaststellingen doen al meteen serieuze twijfels rijzen rond de geloofwaardigheid van uw relaas.

Anderzijds waren uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS ook tegenstrijdig op vlak van de problemen die zich nog afspeelden na uw vertrek uit Georgië. Bij de DVZ beweerde u immers dat er na uw vertrek uit Georgië nog een dreigbrief op de deur van uw huis werd geplakt (Vragenlijst CGVS, d.d. 13/05/2024, vraagnr. 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u dan weer dat deze brief toekwam na uw eerste interview (NPO, p. 5). U werd gevraagd om dit te bevestigen en dit deed u ook. U werd dan geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen en toen zei u dat u de eerste twee dreigbrieven had vermeld bij het eerste interview, doch de derde brief niet (NPO, p. 10). Uit het verslag van uw DVZ interview blijkt nochtans héél duidelijk iets anders. Bovendien bent u er met deze verklaring hoe dan ook niet in geslaagd om een verschoning te bieden voor uw tegenstrijdige verklaringen aangezien u ze hiermee simpelweg ontkende en dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder. Dit geldt des te meer aangezien dit het enige probleem was dat zich nog voordeed na uw vertrek uit Georgië (NPO, p. 14) met betrekking tot de reden van uw vertrek en het dus hoogst frappant is dat u dan ook nog eens tegenstrijdige verklaringen aflegde op vlak van deze ene gebeurtenis doorheen de asielprocedure.

Verder bent u er – zelfs indien de door u aangehaalde problemen geloofwaardig zouden zijn – niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u geen beroep zou kunnen doen op uw nationale autoriteiten in het kader van deze problemen.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat

dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in.

U zei spontaan dat het geen zin had om klacht in te dienen bij de politie omdat u niet langer voor een overheidsinstantie werkte (NPO, p. 12). U zei later ook dat u dacht dat u uw situatie hiermee zou verergeren. U vond het ook geen optie om uw verhaal te delen met de media, eveneens omdat u uw situatie niet wou verergeren (NPO, p. 13). U werd gevraagd waarop u zich baseerde wanneer u zei dat het geen zin had om klacht in te dienen bij de politie en toen zei u op heel algemene wijze dat u met uw acties had gehandeld tegen de overheid. U verwees ook naar de situatie van vele manifestanten en activisten waarbij deze mensen fysiek werden aangevallen en hierbij niet tot rechtsherstel konden komen (NPO, p. 13-14). U gaf hiermee geen enkel concreet element om te staven dat u persoonlijk niet op overheidsbescherming zou kunnen rekenen. U heeft namelijk op geen enkel moment zelfs maar geprobeerd om de bescherming van uw autoriteiten in te roepen. U heeft daarnaast ook niet geprobeerd om de hulp van ngo's in te roepen omdat u bang was dat de personen waarmee u problemen had hun bedreigingen dan in werkelijkheid zouden omzetten. De enige optie die u zag was om het land te ontvluchten (NPO, p. 15). Wederom maakte u dus niet aannemelijk dat er geen enkele mogelijkheid voor u was om hulp te krijgen, aangezien u simpelweg geen enkele poging heeft ondernomen om daadwerkelijk bescherming te zoeken.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker worden verwacht dat hij of zij eerst alle billijke en realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u alle redelijk en realistisch van u te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput omwille van de redenen die hierboven werden uiteengezet. U bent er derhalve niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u geen bescherming zou kunnen genieten in Georgië omwille van uw problemen.

Tenslotte, ook uit uw verklaringen dat u de bombardementen van het Russisch leger vreest kan geen internationaal beschermingsstatuut in uw hoofdte worden afgeleid. U heeft persoonlijk in het verleden immers nooit problemen gehad hierdoor en bovendien is het volledig gebaseerd op een hypothetische vrees (NPO, p. 11 & 15).

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Jullie paspoorten staven jullie identiteit en dat staat niet ter discussie. Op vlak van uw werkdocumenten en het document over uw woonplaats geldt dezelfde vaststelling dat deze elementen niet ter discussie staan. Uit uw ontslagbrief blijkt niet in welke omstandigheden u ontslag heeft genomen, noch wat de aanleiding hiervan is. De twee dreigbrieven en de video van de derde dreigbrief tonen in se niets aan, aangezien ze niet aan u zijn geadresseerd, er geen datum op staat, noch staat vermeld van wie deze brieven afkomstig zijn. De documenten over de opdracht die u kreeg staven niet dat u deze opdracht moest vervullen, noch dat u weigerde dit te doen en daardoor problemen zou hebben gekregen.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)"

A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten, van Georgische origine te zijn en het christendom aan te hangen. U bent geboren op 11/09/1991 in Kareli, waar u ook heel uw leven woonde. In 2012 of 2013 studeerde u af in de richting voedingsexpertise. Daarna werkte u als operator in de communicatiesector. Uw man werkte tien jaar bij het ministerie van defensie en zijn laatste job was bij de militaire politie. Hij werkte als majoor en als hoofd van de dienst planning.

Midden maart kreeg uw man een professionele opdracht om vreedzame manifestaties tegen de Russische wet uiteen te drijven. Hij kreeg deze opdracht van zijn overste, doch weigerde deze uit te voeren. In de nasleep van deze weigering ontving uw man twee dreigbrieven via mensen van zijn werk. Zowel hijzelf als uw hele gezin werd bedreigd. Hij werd ook opgebeld met bedreigingen. Er was ook één incident waarbij uw man thuis was en naar buiten werd geroepen. U weet niet wat er exact is gebeurd, doch hij kwam heel onrustig over toen hij terug binnenkwam. Op die manier werd uw man gedwongen om zijn job te verlaten op 4 april 2024.

Daarnaast woonde u in Georgië ook dichtbij een gebied dat wordt bezet door Rusland. U vreest dat ook bij jullie oorlog zou uitbreken.

U verliet het land op 30 april 2024, samen met uw man K., S. (CGVS XX/XXXXXX, DVZ X.XXX.XXX) en jullie twee kinderen. Jullie kwamen diezelfde dag aan in België, waar u op 2 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ongeveer een week na jullie aankomst hier werden jullie geïnformeerd via een kennis dat er een derde dreigbrief was afgeleverd voor uw man.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming leggen jullie neer: jullie paspoorten (origineel); een document over uw woonplaats (origineel); de ontslagbrief van uw man (kopie); twee dreigbrieven (kopie); documenten over de opdracht die uw man kreeg (kopie); werkdocumenten van uw man (kopie) en een video over de derde dreigbrief die uw man ontving (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U haalt dezelfde redenen aan als uw man K., S. (CGVS XX/XXXXXX, DVZ X.XXX.XXX). In dat opzicht kan worden verwezen naar de beslissing die in hoofde van uw man werd genomen, met name een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De motivering in hoofde van uw man luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voeren verzoekers een beoordelingsfout aan en beroepen zij zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de principes van behoorlijk bestuur, van het vertrouwensbeginsel, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht.

Vooreerst gaan verzoekers in op de overweging van de bestreden beslissingen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) inzake het gegeven of zijn ouders al dan niet werden lastiggevallen omwille van verzoekers problemen. Zij stellen hierover het volgende:

“De onbekende ouders van de dreigbrieven ten aanzien van Zijn ouders, wisten niet dat die ouders j n het buitenland waren. Verzoeker wist wel dat zijn ouders tijdelijk in het buitenland waren : zijn moeder in Italië en kwam in mei 2024 terug naar Georgië ; zijn vader was in België en kwam in juli 2024 terug naar Georgië.”

Volgens verzoeker is er geen sprake van tegenstrijdigheid, hij verklaart het volgende :

“Ik zei tijdens het eerste interview dat ze met behulp van die bedreigingen mijn ouders probeerden onder druk te zetten. Dit sluit niet uit dat mijn ouders deze brief niet konden ontvangen”

“Ik heb niet gezegd dat ze in Georgië waren, maar de vader(s) wisten niet dat ze niet in Georgië waren, en probeerden hen zo met die dreigbrief te beïnvloeden.”

“Mijn ouders wisten van het bestaan van die dreigbrief tot ik Georgië verliet”

“Ik herhaal, ik zei dat ze mijn ouders probeerden te gebruiken om druk op mij uit te oefenen, dit betekent niet dat ze op dat moment in Georgië waren.”

Het zijn volgens verzoeker, geenszins tegenstrijdigheden het zijn bijkomende details die hij verschaft ten einde klaarheid te scheppen in de wir-war van vertalings- en ondervragingsprocessen ;”

Verder hekelen verzoekers ook de overweging van de bestreden beslissingen waarin wordt gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal over de problemen die zich nog afspeelden na hun vertrek uit Georgië. Hun betoog hieromtrent luidt als volgt:

“Ik ontving de twee dreigbrieven (één aan mij en één aan mijn ouders bestemd) wanneer ik in Georgië was. Toen de derde dreigbrief kwam, waarin ze dreigden mij en mijn kinderen te vernietigen en levend te vermoorden, op 13 mei 2024, was ik in België”

“De derde dreigbrief : 14 pagina's”

“Het kan zijn dat die dreigbrief uitgaat van de special safety service/veiligheidsdienst van Georgië”

“Ik heb een USB-stick ingediend hieromtrent op het CGVS”

Hiermee wenst verzoekers nogmaals te duiden dat het geenszins om tegenstrijdigheden gaat, doch dat hij bijkomende details geeft, waarom tijdens de procedure van vertalingen en het noteren door de CG; niet of te weinig aandacht aan geschonken werd.”

Wat betreft het voorhanden zijn van nationale bescherming in hun hoofde, wijzen verzoekers op het volgende:

“Gezien de politieke instabiliteit en de context van samenleving in Georgië de laatste maanden, — de steeds meer invloedrijke Russische invloed in het parlement en de regering, met als gevolg vele manifestaties en contra-manifestaties, is het ondenkbaar dat verzoeker — als ex majoor bij de politie maar iets plausibels zou kunnen aanvatten tegen zijn werkgever of ex-werkgever, op risico van nog meer problemen

Zoals gezegd “het rechtssysteem is in transitie”

[...]

“Gevaarlijk voor mij om klacht in te dienen. Ik nam dit risico niet, want als dienst verlatende majoor bij de politie, was ik geconcentreerd op de problemen voor mijn familie en besloot het land te verlaten en hen tegen dit gevaar te beschermen.”

“Er is de televisie en de politie is gecontroleerd door de overheid”

“Niet-gouvernementele organisaties bevonden zich in zelfbehoud toen de Russische wet in het parlement werd aangenomen”

“Ah, het was onwaarschijnlijk dat ze zich bekommerden om de veiligheid van mijn gezin”

“Door klacht in te doen, zo iets te doen, zou ik de veiligheid van mijn gezin op het spel zetten”

“Ik heb ervoor gekozen om niets te doen om de veiligheid van mijn gezin te beschermen, voor dat ik het land verliet.”

Tot slot stellen verzoekers dat zij ter terechtzitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bijkomende uitleg wensen te verschaffen aangaande hun documenten, voornamelijk wat betreft het opzeggen van verzoekers politieactiviteiten.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen “*te willen vernietigen en betrokkenen het vluchtelingenstatuut toe te kennen, zo niet het statuut van subsidiaire bescherming*”.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Verzoekers maken ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- ontslagbrief en dreigbrieven (stuk 1);
- informatie activiteit bij militaire politie (stuk 2);
- internetartikel van *The Daily Beat* d.d. 19 november 2024 (stuk 3).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“midde”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekers geven geenszins aan op welk beginsel zij doelen waar zij zich, benevens op het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht beroepen op *“de principes van behoorlijk bestuur”*. Ook preciseren zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

2.3.5. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te

verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Verzoekers betwisten of vechten de bestreden beslissingen in het geheel niet aan waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofdte geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd. Enerzijds werden verzoekers bedreigd omdat verzoeker, die majoor was bij het ministerie van defensie en hoofd was van de dienst planning bij de militaire politie in Tbilisi, weigerde een onwettige opdracht die hij kreeg van zijn werkgever uit te voeren. Anderzijds vrezen verzoekers gebombardeerd te worden omdat zij in Georgië dichtbij (door Rusland) bezet gebied wonen.

Blijkens de bestreden beslissingen zijn verzoekers er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal op twee punten inzake kernelementen van het gezamenlijk vluchtrelaas tegenstrijdig waren. Zo (a) was verzoeker tegenstrijdig inzake het gegeven of zijn ouders al dan niet werden lastiggevallen omwille van zijn problemen. Tevens (b) was verzoeker tegenstrijdig over de problemen die zich nog afspeelden na hun vertrek uit Georgië. Daarnaast (ii) merkt de commissaris-generaal op dat, zelfs indien geloof wordt gehecht aan verzoekers' verklaringen, zij niet aannemelijk maken dat zij geen beroep kunnen doen op bescherming voorzien in Georgië. Voorts (iii) kan uit verzoekers' verklaringen dat zij – gelet op hun woonplaats – vrezen door het Russische leger gebombardeerd te worden geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Ten slotte (iv) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. Vooreerst oordeelt de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers' verklaringen inzake hun problemen ten gevolge van het weigeren van verzoeker van een opdracht die hij kreeg van zijn werkgever, het ministerie van defensie.

2.3.8.3.1. Zo doet het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegt inzake het gegeven of zijn ouders al dan niet werden lastiggevallen omwille van de problemen van verzoekers afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker namelijk dat ook zijn ouders regelmatig werden lastiggevallen door zijn belagers opdat zijn ouders hem konden overtuigen om zijn mening te veranderen (administratief dossier, "vragenlijst CGVS" verzoeker, vraag 3.5). Verzoeker verklaarde daarentegen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, wanneer hem gevraagd werd of er andere familieleden waren die problemen kenden omwille van zijn problemen, dat enkel hij en zijn gezin in Georgië waren en dat zijn ouders en broer in het buitenland waren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 14).

Wanneer verzoeker bij het commissariaat-generaal geconfronteerd werd met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde verzoeker dat heel zijn familie werd bedreigd, dat één van de brieven die hij ontving op naam van zijn ouders toekwam en dat zij, als zij in Georgië waren, ook lastiggevallen zouden geweest zijn (*ibid.*, p. 14). In het verzoekschrift verduidelijken verzoekers dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verklaarde dat zijn belagers hem verder onder druk probeerden te zetten via zijn ouders door middel van dreigbrieven aan hen te richten, doch niet dat zijn ouders op dat moment in Georgië waren. Zij waren op dat moment buiten Georgië, hetgeen de belagers op dat moment niet wisten, waardoor verzoekers ouders de aan hen gerichte dreigbrieven niet ontvingen. Hoewel nog kan ingezien worden dat verzoekers verklaringen in deze zin dienen begrepen te worden, biedt het voorgaande geen uitleg voor zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken alwaar hij uitdrukkelijk verklaarde dat zij regelmatig werden lastiggevallen, hetgeen impliceert dat de pogingen van verzoekers belagers om hen lastig te vallen ook effectief gelukt zijn. Dat verzoekers belagers dit probeerden maar hier niet in slaagden omdat zijn ouders in het buitenland waren, is iets volledig anders. Dat verzoeker verklaarde dat, indien zijn ouders toen in Georgië waren geweest, zij ook lastiggevallen zouden zijn geweest impliceert dan ook dat verzoeker het feit dat zijn belagers een brief stuurden naar zijn ouders, die deze niet konden ontvangen omdat zij niet in Georgië waren, zelf niet ziet als een manier om zijn ouders lastig te vallen. Indien verzoekers belagers zouden geprobeerd hebben zijn ouders lastig te vallen aan de hand van brieven die aan hen gericht werden maar hier niet in geslaagd zouden zijn omdat zijn ouders en broer niet in Georgië waren, dan had verzoeker dit op deze manier moeten verklaren bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien houden deze bijkomende verduidelijkingen, vooral waar verzoeker stelt dat zijn ouders wel zouden lastiggevallen geweest zijn indien zij in Georgië waren geweest, geen steek. Uit verzoekers' verklaringen blijkt namelijk dat zij zich nu in Georgië bevinden en geen problemen ondervinden (*ibid.*, p. 4-5, 15).

Waar verzoekers deze tegenstrijdigheid trachten toe te schrijven aan “*de wirwar van vertalings- en ondervragingsprocessen*”, merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen aan hem in het Georgisch werden voorgelezen, waarna hij de vragenlijst uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Hij maakte geen melding van gegevens die niet zouden zijn genoteerd. Verder kreeg hij een kopie van deze vragenlijst, zodat hij in de mogelijkheid was om het verslag van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken nadien nog te bekijken. Ondanks dit alles maakte hij bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geen melding van het gegeven dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken zaken verkeerd zou hebben genoteerd (*ibid.*, p. 2-3). Daarnaast oordeelt de Raad dat uit de neerslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins blijkt dat er problemen waren met de bevraging van verzoeker aldaar. Verder dient te worden herhaald dat verzoeker ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde dat zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers in het verzoekschrift niet de minste duiding geven wat er mis was met de vraagstelling of manier van bevragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.3.8.3.2. Vervolgens ondermijnt de vaststelling dat verzoeker ook over de problemen die zich afspeelden na hun vertrek uit Georgië tegenstrijdige verklaringen aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal verder de geloofwaardigheid van deze vermeende problemen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde verzoeker immers dat er na hun vertrek uit Georgië nog een dreigbrief op de deur van hun huis werd geplakt (administratief dossier, “*vragenlijst CGVS*” verzoeker, vraag 3.5). Dit impliceert dat de brief reeds was toegekomen voor verzoekers interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 13 mei 2024 en dat verzoeker er toen reeds kennis van had. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dan weer dat deze brief toekwam na het eerste interview (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5). Verzoeker werd gevraagd om dit te bevestigen en dit deed hij ook (*ibid.*, p. 10).

Verzoeker werd bij het commissariaat-generaal geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, waarna hij stelde dat hij de eerste twee dreigbrieven had vermeld bij het eerste interview, doch de derde brief niet (*ibid.*, p. 10). Uit de neerslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt nochtans heel duidelijk het tegenovergestelde. Het louter ontkennen van afgelegde verklaringen is geenszins dienstig. In het verzoekschrift stellen verzoekers dat zij de dreigbrief ontvingen op 13 mei 2024, zijnde de dag van hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit neemt niet weg dat zij deze brief moeten ontvangen hebben ofwel voor ofwel na dit interview. Het voorgaande kan aldus niet verschonen waarom verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken reeds sprak over de derde brief en bij het commissariaat-generaal stelde dat zij deze brief pas na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontvingen. Ook het gestelde in het verzoekschrift dat verzoekers reeds in België waren toen zij de derde brief kregen, kan dit niet verschonen. De overige toevoegingen die verzoekers in het verzoekschrift geven inzake deze derde brief, zijnde de potentiële afzenders, het aantal pagina's en de inhoud, zijn in deze niet relevant. Waar verzoekers ook in dit verband in het verzoekschrift zouden wijzen op vertaalproblemen of problemen bij het noteren van de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan dienstig verwezen worden naar het gestelde hierover onder punt 2.3.8.3.2. van het onderhavig arrest.

Verzoekers slagen er niet in voormelde tegenstrijdigheid inzake de problemen die zich afspeelden na hun vertrek uit Georgië te verschonen, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun vermeende problemen. Dit geldt des te meer aangezien dit het enige probleem was dat zich nog voordeed na hun vertrek uit Georgië (*ibid.*, p. 14)

2.3.8.3.3. Verzoekers voegen bij hun ter terechtzitting neergelede aanvullende nota andermaal de (kopieën van) de ontslagbrief, dreigbrieven en documenten over de opdracht die verzoeker kreeg, die zij reeds tijdens de administratieve procedure neerlegden. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat aan deze documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit slechts kopieën betreffen, die door knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn, die door eender wie kunnen zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kunnen worden nagegaan. Daarnaast kan, wat betreft de ontslagbrief, worden vastgesteld dat deze niet de omstandigheden vermeldt waarin verzoeker ontslag nam, noch wat de aanleiding hiervan was. Waar verzoekers in de aanvullende nota opwerpen dat er in Georgië nooit in een ontslagbrief uitgelegd wordt wat de reden erachter is, stelt de Raad vast dat dit een louter blote bewering is die zij niet weten hard te maken. Los daarvan neemt dit ook niet weg dat uit deze brief de omstandigheden, noch de reden voor het ontslag kunnen afgeleid worden, waardoor dit niet kan gezien worden als een bewijs hiervoor. Hetzelfde geldt voor het gestelde in het verzoekschrift dat deze ontslagbrief van verzoekers werkgever gebaseerd is op de brief die hij zelf moest schrijven om zijn ontslag in te dienen. De twee dreigbrieven en de video van de derde dreigbrief tonen *in se* niks aan, aangezien ze – zoals blijkt uit de vertaling die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gaf (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9) – niet aan verzoeker zijn geadresseerd, er geen datum op staat, noch staat vermeld van wie deze brieven afkomstig zijn. In hun aanvullende nota verduidelijken verzoekers dat er geen datum op de brieven staat omdat deze niet officieel zijn. Verder stellen zij dat de ene brief dateert van de periode tussen 25 tot 28 maart 2024 en vermeldt dat deze gericht is aan S., de naam van verzoeker, en dat de andere brief dateert van de periode tussen 29 en 30 maart 2024. Het voorgaande neemt niet weg dat uit verzoekers vertaling van deze brieven bij het commissariaat-generaal blijkt dat op de brieven geen data vermeld staan. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker bij het commissariaat-generaal verklaarde dat de eerste brief gericht was aan zijn ouders en geen melding maakte van een geadresseerde in de tweede brief. Dat verzoekers nu verklaren dat de eerste dreigbrief de naam van verzoeker vermeldt, valt hier niet mee te rijmen en tast de bewijswaarde van deze documenten, alsook de geloofwaardigheid van hun vermeende problemen, verder aan. Tot slot staven de documenten over de opdracht die verzoeker kreeg niet dat hij deze opdracht moest vervullen, noch dat hij die weigerde te doen en daardoor problemen zou hebben gekend. Behalve voormelde opmerkingen in hun ter terechtzitting (door hun advocaat) neergelegde aanvullende nota, geven verzoekers, die overigens afwezig waren ter terechtzitting, geen verdere verduidelijking over deze documenten, zoals zij luidens het verzoekschrift wel voornemens waren te doen.

2.3.8.3.4. Tot slot voegen verzoekers bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota een internetartikel van *The Daily Beat* van 19 november 2024 inzake geweld tegen manifestanten door de politie. In dit internetartikel wordt enkel melding gemaakt van geweld tegen manifestanten door de politie, doch niet van geweld door de politie bij een manifestatie rond 4 april 2024, van verzoekers naam, van het feit dat hij een opdracht kreeg van bovenaf om dit te organiseren, laat staan dat hij dit weigerde en hierdoor bedreigd werd. Bovendien valt in dit artikel ook niet te lezen dat de betrokken politieagenten op 19 november 2024 een opdracht van bovenaf kregen om gewelddadig op te treden of van een weigering om deze opdracht uit te voeren binnen de politie waardoor bedreigingen werden geuit. Dergelijke informatie zou hoe dan ook geenszins afdoende zijn om aan te tonen dat verzoekers een vrees voor vervolging koesteren ten aanzien van Georgië, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. Dergelijke algemene informatie doet ook geen afbreuk aan voormelde pertinente overwegingen inzake hun specifieke, individuele situatie.

2.3.8.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekers, nog daargelaten de voorgaande vaststellingen, alleszins niet aannemelijk maken dat zij voor wat betreft hun problemen geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling/verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Georgië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Georgië.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in bestreden beslissingen verwezen wordt en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers werpen hier geen ander licht op. Zij komen in het verzoekschrift niet veel verder dan het uiten van algemene beweringen inzake de huidige situatie in Georgië zonder deze te staven met algemene informatie. Zo weten zij de beweringen dat ngo's niet meer kunnen functioneren door de nieuwe “*Russische wet*” en dat de politie en de media gecontroleerd worden door de overheid niet hard te maken aan de hand van objectieve informatie. Waar zij wijzen op de vele protesten en contra-protesten in Georgië en zij bij hun ter terechtzitting neergelede aanvullende nota een internetartikel inzake politiegeweld tijdens protesten in Georgië voegen, stelt de Raad dat het handelen van de politiediensten in dit specifieke geval geen afbreuk doet aan het feit dat de politie algemeen gezien wel bescherming biedt wanneer zij hierom gevraagd wordt.

Gelet op de voormelde informatie komt het aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij moeten aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming. Zij slagen hier evenwel niet in.

Uit de verklaringen die verzoekers tijdens de administratieve procedure aflegden blijkt dat zij naar aanleiding van hun beweerde problemen nooit klacht indienden bij de politie. Verzoeker verklaarde in deze tijdens zijn persoonlijk onderhoud spontaan dat dit geen zin had en dat dit de situatie alleen maar zou verergeren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 12). Ook in het verzoekschrift doen verzoekers dergelijke uitspraken. Het loutere feit dat verzoekers geen klacht durfden in te dienen uit vrees voor erger, betreft een loutere veronderstelling waaruit niet kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hen bescherming te bieden. Uit voormelde landeninformatie blijkt dat Georgië over een werkzaam politioneel en justitieel apparaat beschikt dat effectieve bescherming kan bieden behoudens enkele specifieke situaties. In deze merkt de Raad op dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Waar verzoeker bij het commissariaat-generaal stelde dat hij geen klacht kon indienen omdat hij niet langer voor een overheidsinstantie werkt, wijst de Raad erop dat uit de COI Focus van 11 december 2023 geenszins blijkt dat enkel mensen die bij de overheid werken beroep kunnen doen op bescherming vanwege de Georgische autoriteiten. Verzoeker werd bij het commissariaat-generaal gevraagd waarop hij zich baseerde wanneer hij zei dat het geen zin had om klacht in te dienen bij de politie, waarna hij op heel algemene wijze stelde dat hij met zijn acties had gehandeld tegen de overheid. Hij verwees ook naar de situatie van vele manifestanten en activisten waarbij deze fysiek werden aangevallen en hierbij niet tot rechtsherstel konden komen (*ibid.*, p. 13-14). In diezelfde zin stellen verzoekers in het verzoekschrift dat verzoeker, als dienst verlatende majoor bij de militaire politie, geen klacht kan indienen tegen zijn werkgever. Verzoeker maakt dit alles *in casu* evenwel geenszins *in concreto* aannemelijk. Dat hij zou willen optreden tegen zijn voormalige werkgever, het ministerie van defensie, kan de zaken mogelijks bemoeilijken, maar verzoeker, die een bachelor diploma rechten behaalde, en verzoekster gingen zelfs nooit te rade bij een advocaat, schakelden de hulp van in Georgië aanwezige ngo's of de *Public Defender* op geen enkel moment in en besloten daarentegen om meteen na de bedreigingen door onbekenden hun land van herkomst te verlaten. De verwijzing naar de situatie van manifestanten en activisten, in samenhang gezien met het bij de aanvullende nota gevoegde internartikel, is niet dienstig daar dit geen betrekking heeft op de situatie van verzoekers. Het betoog van verzoekers waarbij ze volharden in de door hen geschetste gang van zaken en waarbij ze op loutere algemene, doch geenszins gestaafde manier, wijzen op de politiek onstabiele sfeer, de Russische beïnvloeding en protesten van het volk, berust niet op (veelvuldige) concrete en persoonlijke ervaringen of meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekers maken niet aannemelijk alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Gelet op het voorgaande overtuigen verzoekers niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende, niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

2.3.8.5. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat uit verzoekers' verklaringen, dat zij vrezen door het Russische leger gebombardeerd te worden omdat zij in Georgië dichtbij (door Rusland) bezet gebied wonen, geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Verzoekers hebben persoonlijk in het verleden immers nooit dergelijke problemen gekend. Bovendien betreft dit een louter hypothetische vrees (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11, 15).

2.3.8.6. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

2.3.8.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

2.3.9.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zouden hebben gekend.

2.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.9.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekers tonen met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maken een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen beoordelingsfout worden ontwaard.

2.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.15. Uit wat voorafgaat blijkt tot slot dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS